

UNIVERSITY OF COPENHAGEN

Vi skal og kan sekv!

Tanvig, Hanne Wittorff

Published in:
Futuriblerne

Publication date:
2016

Citation for published version (APA):
Tanvig, H. W. (2016). Vi skal og kan sekv! *Futuriblerne*, 44(5-7), 32-38.

Af Hanne Tanvig

Vi skal og kan selv!

I går indviede beboerne i Sydstrup den nye bazar med alskens lokale fødevarer og andre af de spændende lokale produkter, som både lokalsamfundet og folk længere væk fra efterspørger i stor stil. I Vesterby blev der klippet snor til endnu et udviklingsmiljø, denne gang det internationale kunstner-iværksætter-hus, som allerede har fem førende kunstvirksomheder på listen over indflyttere.

For fjorten dage siden oversteg befolkningstallet i Yderstrup med 20 % af, hvad det var i 2015, fordi landsbyens mange byfornyelses-initiativer virker som en magnet på folk udefra. Nærmest hver dag skyder nye aktiviteter op rundt om, og de tre landsbyer er bare eksempler. Sådan var det ikke for år tilbage, hvor ordet "landsbydød" var normalt, fordi storbyudvikling og centralisering i det hele taget var opfattet som vejen frem. Mange forhold i samfundet har siden da i stedet trukket i retning af en "modurbanisering", f.eks. sikkerhedstrusler, klimaforandringer og nye livsstile. Utvivlsomt har udbredelsen af digital infrastruktur også spillet stærkt ind og netop gjort megen ny udvikling mulig alle steder. Men der er også andre faktorer, som har ændret sig. I takt med globaliseringen og tilbageskrækningen af velfærdsstaten, har landsbyerne selv skullet og mange også kunnet skabe udvikling. Og det har gjort dem levende og attraktive for mange nye kræfter og givet grobund for selvforstærkende, innovative aktiviteter.

Anstødsstene

Sydstrup, Vesterby og Yderstrup ligger forskellige steder i landet, og det var forskellige forhold, som fik tuen til at vælte hos dem. Forinden havde centraliseringsstormen betydet nedlæggelse eller flytning af en række institutioner og funktioner, samtidigt med at en langvarig finanskrise slog særligt hårdt ned i landdistrikterne alle vegne. Da borgerne i Sydstrup erfarede, at den sidste fælles livsnerve ville forsvinde i byen, nemlig kirken, ville de ikke længere acceptere beslutningerne. I Vesterby var det nedlæggelsen af den busrute, der gjorde at især børn og ældre kunne komme til nærmeste by med butikker og skole. Højdespringeren hvad reaktioner angik, var dog Yderstrup, der en dag kunne se, at Kommunen havde fjernet de dele i Kommuneplanen, som handlede om Yderstrups udvikling. Og det i en tidsalder, hvor velfærdsstaten ikke kan styre udviklingen alligevel, og hvor der er mange nye muligheder for udvikling i princippet alle steder, såfremt visioner og kræfter kommer i spil. Så det kunne være nok, sagde de i de tre såvel som mange andre landsbyer og tog skæbnen i egne hænder!

Hvad gjorde de?

I mange år har ildsjæle og foreningslivet haft stor betydning for livet i landdistrikterne i Danmark. Der har været masser af projektaktivitet og den såkaldte sociale kapital har været stor. Det var ikke nyt for lokalsamfundene at være aktive. Man var imidlertid blevet opmærksom på, at ploven skulle længere ned i furen end hidtil. En ændret virkelighed henimod større selvstændighed og bæredygtighed måtte indebære aktiviteter af betydning for skabelse af ny økonomi og funktioner, være sig i form af erhvervsudvikling og f.eks. etablering af nye institutioner og funktioner

“Ploven skulle længere ned i furen”

som erstatning for de tabte eller som fundament for genoplivning af hele lokalsamfundet. Men det er opgaver og roller, som kræver mere end de almindelige projektmagere og foreninger umiddelbart kan dække. Brede økonomiske og strategiske skuldre med en større grad af langsigtet ansvarstagen og formalisering skal til, hvor den almindelige projektkultur omfatter mere spontane og midlertidige aktiviteter.

Det kunne nogle af beboerne i Sydstrup, Vesterby og Yderstrup se. De havde i øvrigt mødt hinanden ved en af de årlige landdistriktskonferencer, som ministeriet afviklede. Der var de igen blevet bekræftet i, at det var nødvendigt at lokalsamfundene trådte i karakter, for den nationale landdistriktspolitik var mest varm luft. En lokal strategisk kapacitet skulle til, og de kunne se for sig, at det både handlede om arten, formen og organiseringen af det lokale virke. Inden de gik hver til sit, blev de enige om at samarbejde.

De tog hjem og dannede lokale arbejdsgrupper, hvor de som noget nyt inviterede erhvervsfolk med. For dem stod det klart, at opbygningen af lokal strategisk kapacitet i deres lokalsamfund ikke ville lykkes, hvis initiativet blev overladt til de bestående foreninger, f.eks. borgerforeningen. Dels havde borgerforeningen til formål at sikre sociale og kulturelle arrangementer i landsbyen og rigeligt med det at gøre. Dels var der behov for folk med nye impulser, indsigt i og relationer til globale økonomiske og magtmæssige forhold. I Sydstrup bestod arbejdsgruppen f.eks. af to lokale virksomhedsledere, en bankdirektør, en sommerhusejer (der var en kendt erhvervsmand), en lokal ildsjæl og samtidig repræsentant fra borgerforeningen samt en museumsinspektør. Sidstnævnte var arbejdsgruppens tovholder. Det var også tovholderen, som havde udpeget arbejdsgruppens medlemmer, og som ud fra sin lokale anseelse forventede at kunne sikre lokalsamfundets accept af det ellers selvbestaltede tiltag.

For at gøre det perspektiv operationelt udarbejdede arbejdsgrupperne sammen en model og en fremgangsmåde. De tre arbejdsgrupper arbejdede intenst i ca. et år, inden de barslede med resultaterne. De holdt jævnlige møder, trak på viden samt inspiration udefra, og besøgte og fungerede som sparringspartnere for hinanden. Undervejs informerede de om deres arbejde, når nogle måtte være interesseret, men de valgte at arbejde uden egentlige borgermøder før til sidst, for at sikre et grænsebrydende, velfunderet og sammenhængende oplæg.

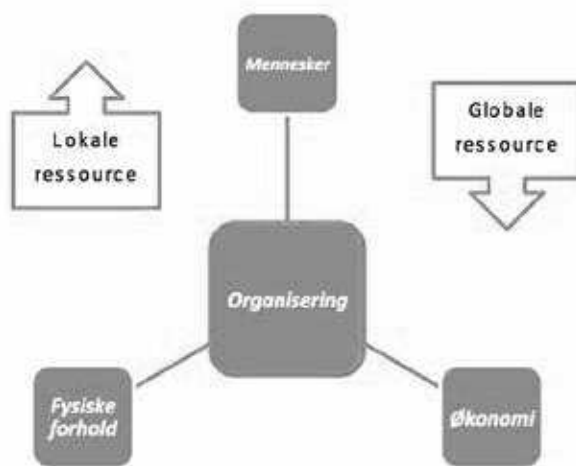
Opbygning af lokal strategisk kapacitet

Arbejdsgrupperne var klar over, at den lokale strategiske kapacitet måtte handle om, at alle de lokale ressourcer skulle bringes i spil, at lokalsamfundet skulle gøres synligt globalt, og at udviklingen skulle sikres ved at trække

“Alle de lokale ressourcer skulle bringes i spil”

eksterne ressourcer til, f.eks. viden. Det måtte både indebære udarbejdelse af en udviklingsstrategi og forberedelse af en organisering, som kunne føre strategien ud i livet.

Figur 1. Model for lokal strategisk kapacitet

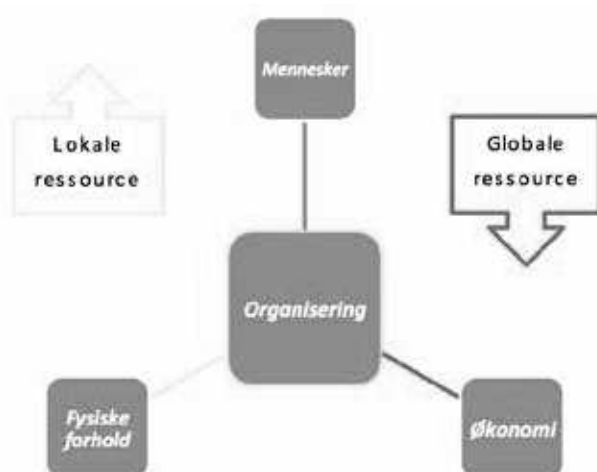

Når stregerne til fysiske forhold, mennesker og økonomi samt stregerne omkring pilene opad og nedad og omkring organisering kan tegnes grønne, er der tale om lokal strategisk kapacitet.

Først gjorde grupperne status over, hvilke ressourcer der var til stede i lokalsamfundet. Dernæst så de på, hvad der hidtil har kendetegnet det lokale udviklingsarbejde, projekterne m.v. Her blev det tydeligt, at langt de fleste lokale tiltag havde handlet om 'mennesker', f.eks. sociale og kulturelle arrangementer, en del om 'det fysiske', f.eks. opstilling af badebro og blomsterkummer, og en del om at informere om lokalsamfundet og aktiviteter f.eks. på hjemmesiden (pilen opad). Der var ikke gjort meget for at aktivere 'økonomi', f.eks. erhvervsudvikling, og heller ikke for at trække globale ressourcer til (pilen nedad). Grupperne så også på, hvordan de lokale borgerforeninger og andre tværgående foreninger samt flere af de aktive grupper var sammensat og f.eks. hvad vedtægterne sagde om formål og virkemåder. Det kom ikke som nogen overraskelse, at lokalsamfundene ikke var organiseret til at favne modellen i sit hele.

Der manglede altså en del, før alle stregerne kunne blive grønne. Grupperne kunne i stedet især tegne med gult og rødt, som vist i figur 2.

Figur 2. Modellen i Sydstrup i starten af arbejdet

Forklaring:
Grønne streger = betydelige aktiviteter
Gule streger = visse aktiviteter
Røde streger = svage eller ingen aktiviteter

Denne situation var i øvrigt ganske normal, viste forskning på området. Forskningen beskrev det som et mobiliseringsstadium, eller et trin 1. Mange samfund forblev på det trin, fordi de ikke var opmærksomme på, ville eller var i stand til at bestige trin 2 og 3. Trin 2 kaldte forskerne for modningsstadiet, hvor den spontane projektaktivitet, især

med 'mennesker' i centrum blev suppleret med andre typer tiltag og arbejdet blev mere struktureret. Det ultimative trin 3 var man på, når man havde opbygget den lokale strategiske kapacitet. Forskerne kunne også vise, at man skulle igennem både trin 1 og 2 for at nå til trin 3, fordi den lokale kompetenceopbygning og forankring ellers ikke kunne finde sted i fornødent omfang. Det handlede jo ikke om at lave en plan, der ikke havde lokalt ejerskab og som derefter kunne sættes på hylden.

Nu kom grupperne derfor for alvor på arbejde, for hvordan kunne alle stregerne blive gjort grønne? Først og fremmest måtte det handle om at finde særlige kendetegn ved lokalsamfundet eller de stedlige værdier og energier, som kunne tænde og fænge. "Hvad har vi her, som er noget ekstra og vi kan identificere os med, som vi kan skabe mange nye tiltag omkring også erhvervsmæssigt og komme til at virke i det lokale-globale perspektiv"?

Efter mange drøftelser nåede arbejdsgruppen i Sydstrup frem til, at det var beliggenheden som knudepunkt mellem Norden og Centraleuropa (færgefart) og naturen, som måtte kunne være løftestang for lokal udvikling og især turisme fremover. Sydstrup havde ellers mest præg af at være et passivt transitsted. I Vesterby havde selvstændig-

“Kanaliser energierne over i nye erhvervsmæssige tiltag”

hedskulturen tilbage fra landbosamfundets tid f.eks. haft stor betydning bl.a. i form af etablering mange virksomheder i den senindustrielle periode. Men de virksomheder var lukket eller flyttet til lande med lavere løn. Gruppen dér fandt dog, at de historiske traditioner for lokalt samarbejde og entreprenørånden stadig fandtes, men at der var behov for at kanalisere energierne over i nye erhvervsmæssige løbebaner.

I arbejdet med strategien og organiseringsformen gjaldt det alle tre steder om at sikre, at de mange eksisterende, frivillige og spontane energier fortsat kunne folde ud sig. Udviklingsstrategierne skulle derfor ikke være detailstyrende dokumenter, for det ville kvæle dem. I stedet skulle de være værdistyrende med et motto for udviklingsretningen og med nogle langsigtede mål og rummelige hovedindsatsområder. De skulle give billeder på nethinden, fænge og skabe ideer til mange mulige aktiviteter. Mottoet for Sydstrups udviklingsstrategi blev f.eks. "Sydstrup – fra transitsted til magnet for natur- og kvalitetsturisme". Mål og hovedindsatsområder var f.eks. udvikling af temapakker og events, kunst og førevarer, iværksætterfremme (med kvalitetsturisme for øje), etablering af flere overnatningsmuligheder i samarbejde med nærtliggende destination, markedsføring, synliggørelse og samarbejde med de relevante partnere både på den anden side af vandet, og nationalt og med færageselskabet. Det er jo også her, at den nye bazar blev åbnet forleden.

I Vesterby blev mottoet "Vesterby – landsby i ny generation med innovation drevet af lokalsamfundet". Her fokuserer mål og hovedindsatsområder på tiltrækning og udvikling af nye entreprenørskaber samt iværksætteri med kunst og kultur som omdrejningspunkt. Det nyåbnede kunstner-iværksætterhus er i sig selv attraktivt, men det er også et mødested for alle og fungerer som et kursussted for universitetsstuderende. Det fungerer desuden i sammenhæng med en perlerække af lokale tiltag. Herimellem er f.eks. produktion, forarbejdning og markedsføring af lokale kvalitetsfødevarer (med et kunstnerisk tilsnit), en gourmetrestaurant og flere årlige events med publikum fra ind- og udland. 'Genbrug' af de historiske erhvervslokaler fra en svunden tid til nye formål hører med til det image, som Vesterby har opnået.

I de tre lokalsamfund var der i forvejen en borgerforening, et landsbylaug el. lign. og en række foreninger og uformelle grupper, der stod for de klassiske sociale og kulturelle aktiviteter i en landsby. Da der imidlertid var behov for at inddrage erhvervslivet, kunne trække på udefrakommende ressourcepersoner og få de lokale-globale relationer styrket, skulle der ændres i den lokale organisering. Her valgte arbejdsgrupperne at foreslå vedtægtsændringer for borgerforening, landsbylaug el. lign., så de kunne komme til at arbejde med strategien i sit hele og sikre relevant repræsentation og medvirken. Det kunne lade sig gøre i de to af samfundene, men i det tredje anså arbejdsgruppen det ikke for muligt, hvorfor deres forslag til organisering af den nye aktør måtte ske fra bunden og på sigt kunne indoptage det ”bestående”.

Alle tre fandt, at der skulle etableres en moderorganisation, som ikke selv skulle være erhvervsdrivende. Alle erhvervsaktiviteter og andre større økonomisk driftsorienterede funktioner skulle i stedet etableres i eget regi og efter de juridisk/økonomiske modeller, der måtte være mest formålstjenlige. Men både i udviklingsstrategierne og i moderorganisationens vedtægter skulle det fremgå, hvorledes samarbejde og relationer mellem de forskellige enheder skulle

“Der etableres en moderorganisation”

sikres. Der skulle f.eks. indgås forpligtende aftaler med alle de projekter og virksomheder, som blev affødt af udviklingsarbejdet, og det generelle princip skulle i øvrigt være, at evt. overskud skulle tilbageføres til moderorganisationen.

Nu skulle lakmusprøven bestås: Hvordan ville man modtage forslag til udviklingsstrategi og omorganisering af lokalsamfundet? Ganske vist havde de fleste hørt om, at der blev puslet med ideerne, men det blev først på borgermøder med efterfølgende, stiftende generalforsamlinger, at man for alvor kunne drøfte udspillene. Alle steder blev arbejdsgruppernes udspil positivt modtaget, om end det skulle vise sig at være tilfældet, at de etablerede foreningers bestyrelser og særligt den i Yderstrup var noget lorne ved udspillene. I Sydstrup var der en endog stor opbakning fra alle sider, og allerede ved den stiftende generalforsamling blev mange nye arbejdsgrupper dannet for at tage fat på udmøntning af udviklingsstrategiens motto og mål. Det hjalp unægtelig også, at kommunens borgmester og direktøren for færgeselskabet deltog og lovede at bakke op om de kommende udspil.

Siden dengang er strategierne blevet revideret, og der er sket udskiftninger i bestyrelsen. Medlemstallet til foreningerne er fortsat stigende, fordi mange udefra melder sig ind for at være med i udviklingsarbejdet. Vigtigere er det dog, at det f.eks. er lykkedes at få vendt Sydstrup til at blive en magnet for natur og kvalitetsturisme med masser af aktivitet, beskæftigelse, nye lokale økonomier og tilflytning til følge. Det har altså fået en selvforstærkende kraft. Tilsvarende at Vesterby med sin appel til nye entreprenørskaber og Yderstrup med sin store indsats for byfornyelse har tiltrukket mange nye kræfter.

Fremtiden?

Alle tre samfund har vist vejen for mange andre: at man skal selv i det nye udviklingsunivers men også at man kan selv. Selv i Afrika er der skabt stor interesse for deres metoder og f.eks. er en gruppe fra Vesterby i Afrika for at videregive erfaringer. I skrivende stund er man igen i to af de tre samfund ved hjælp af folkeaktier ved at opkøbe og investere i flere bygninger. Det handler om boliger til de mange nye borgere, om interessante lokaler til de mange iværksættere og om etablering af forskellige, fælles funktioner. De lokale udviklingsråd er desuden i forhandling om en egentlig fristyreordning.

Egentlig er dette vel bare en historie om andelsbevægelsen 2.0? Det tog kun 5 år fra trusler om nedlukning og arbejdsgrupperne gik i gang til dér, hvor de er nu. Der synes altså ingen grænser, men sådan er det nye globale rum og de nye teknologier jo også. Til gengæld er de lokalsamfund, som ikke kom videre end til trin 1 i processen ikke med på vognen og her sker der afvandring.

Artiklen bygger på flere konkrete studier:

Tanvig, H. W. (2012). Projekter og lokal udvikling i yderområder? En analyse af ti projekter med succes. Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter.

Tanvig, H. W. (2015). Fem viser vejen – fra småprojekter til lokal strategisk udvikling i yderområder. Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter.

Tanvig, H. W. (2015). Når lokalsamfund i yderområderne selv skal skabe mere udvikling – hvordan? Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Tanvig, H.W., Andersen, I.N., Bech, U. (2016). Organisering af lokalsamfunds udviklingsarbejde: Lokal strategisk kapacitet i landdistrikter. IGN Rapport, August 2016.

Hanne Wittorff Tanvig

Seniorrådgiver, PhD, studieleder

Institut for Geovidenskab og Naturforvaltning

Rolighedsvej 23, 1958 Frederiksberg C

Mob. 3058 9820

hwt@ign.ku.dk

Hanne har været landdistriktsforsker i mange år. I de senere år har forskningen især handlet om nye entreprenørskaber i landdistrikter, hvad enten det handler om individer eller fællesskaber som entreprenører. Men hendes faglige palet rummer meget mere. Forskningen er nærmest altid foregået i marken og i tæt samspil med praksis. Desuden har hun i mange år været studieleder og kursusansvarlig for en masteruddannelse med landdistriktsudvikling og –politik i fokus. Den omfattende viden og det store netværk bliver der ofte trukket på i medierne.

Af Jesper Bo Jensen

Fremtidens landsbyer

formes af tidsånden, en ny decentralisering og ændrede flyttemønstre

De mange landsbyer og mindre bysamfund i Danmark har gennem mange år været præget af fraflytning og aldring af befolkningen. Der er i dag mange tendenser, der peger mod en bedre udvikling. Hvordan vil en sådan udvikling folde sig ud i de kommende år, og hvordan bliver fremtidens landsby?

Hvad flytter vi efter?

Menneskers bosætning er ifølge en række af vore undersøgelser betinget af en række faktorer. Arbejde og arbejdets geografiske og infrastrukturelle placering er en af de vigtige faktorer. Familien og familiens geografiske placering spiller også en stor rolle – især for børnefamilier (og særligt småbørnsfamilier) og for seniorer. Dertil kommer, at et attraktivt bycentrum betyder en del for bosætning i parcelhuskvarterer rundt om dette bycentrum.

Vi ved også, at venner har betydning. Dertil kommer ens egen historie herunder opvækst og tilhørsforhold. Der er en slags stiafhængighed på boligområdet – altså af den sti ens liv hidtil har fulgt. Nordjyder vil gerne tilbage til Nordjylland, københavnere til Københavnsområdet og fynboer til Fyn. Fænomenet er mest udbredt i omegnskommunerne rundt om København samt i dele af Nordjylland, hvor mellem 60 og 70 % af befolkningen bor mindre end 10 km fra deres fødesogn og dermed barndomshjem. I Rødovre er det hele 74%, der bor tæt på fødesognet. Hvis man er opvokset i et parcelhuskvarter eller i en mindre by eller landsby ønsker man sig i højere grad ind i det samme som familiefar eller mor, end hvis man er opvokset i andre boligkvarterer.

I et parforhold er der oftest to forskellige påvirkninger for arbejde – nemlig fra hendes arbejde og fra hans arbejde. Bosætning er oftest kraftigere påvirket af hendes arbejde end af hans, da kvinder i højere grad end mænd ønsker at bo tæt på deres arbejde. Tidligere historie på boligområdet og familie kan på lignende måde have to forskellige påvirkningsgrader og retninger i et parforhold.

Endeligt betyder boligens pris eller husleje også rigtigt meget set i forhold til familiers indkomst. Typisk tages beslutningerne i de unge familier efter, hvad de har råd til. Bankernes tiltag med at forhåndsgodkende familier til at låne bestemte beløb, har i den forbindelse forstærket udviklingen.